

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۰۵/۰۸

سید عیبالله نادر

خو لنډ تعلیمی، تربیوی، اخلاقی، او انتباهی کیسی

د نزاکت پوهیدنی یا نزاکت فهمی په هکله لنډه کیسه:

نظام الملک د سلجوقیانود دربار وزیر وو ، چی په پوهه او دانایی کې ډیر مشهور وو ، او دا تر ننه پوری د هغی د علم وفضل او معرفت انگازی تر مونږ پوری رسېدلې ، وایی چی د ده عادت داسی وو چی چا به د خوړو څخه که څه هم چې ډیره لږه او کم به هم وو ورته راوړ نو نظام الملک به د ناستو کسانو سره وویشل ، یوه ورځ یو بزگر د ده حضور ته دری دانې بادرنگه ، چی په پخوا به یی د نوی گل او نیک فال په نامه لویانو ته ورل کیدل ، او دا یو دود وو او اوس هم په ځینې ځیو کې رواج لري ، نو نظام الملک هغه دری واړه په یواځي وخوړل . پرته له دي څخه چه یی د ناستو کسانو په مینځ کې یی وویشي ، یو کس چی د ده په مخ کې لږ گستاخ غوندی وو ، تری نه یی وپوښتل چی د دی سبب څه وو ، چی دا نن یی د خپل عادت پر خلاف بادرنگ یواځی وخوړل او حاضرین یی محروم کړل ، نظام الملک ووییل : کله چی ما لمړی بادرنگ وخوړ ډیر تریخ وو ، او همداسی دویم او دریم ورپسې ډیر ترخه ول ، ما د ځانه سره ووییل : که دا دناستو کسانو په مینځ کې وویشم ، د دي د تریخوالي تحمل به هیڅوک و نه شي کولای ، او خامخا به شکایت وکړي ، او حیا د دي مانع وگرځیده ، ځکه هغه بزگر چی په یو امید راغلی وو هغه به ډیر ناهیلی شي او د شرمساری احساس به وکړي

*****

کارغه او سپین ږیری:

سپین ږیری چی په ډیر متانت او دروندوالي په لاره کې روان وو ناڅاپه ودرید ، او مخامخ یی کتل لاروی چی یی تر شاه روان و ، هغه هم ورته ودرید او تری یی و پوښتل با با څه گوري څه دي ولیدل ، چی ناڅاپه ودریدی : سپین ږیری ځواب ورکړ . دا مخامخ کارغه گوري چی د لار سر ډنډرکي کې اوبه څکې ما سوچ و کړ که مخامخ پری ورشم زما څخه به وډاره شي او وا به لو ځي ، نو ودریدم چی ښه اوبه و څښي او په آرامه بیا زه خپل تگ ته دوام ورکړم ، ما د ځانه سره ووییل: سبحان الله انسانیت ته څومر لاری شته ، نو زه هم د هغی سپین ږیری په پېروي ودریدم تر څو هغه کارغه اوبه وڅښي ، او یو ډیر لوی درس می د نزاکت پوهیدنی او اخلاقو واخیست

د افسوس عالم:

سپین ږیری بودا چی ملا یی کړوپه وه ، او په رپانده لاسونو کې یی لکړه وه په لاس ، سر یی ښکته نیولی ، او دوه د لټون سترگی یی د ځمکي په لور ښخي کړي وي ، تا به وییل چی گوندی څه لټوي ، او په ژور سوچ کښی وو ډوب ، یو ځوان هلک لاروی چی تر څنگه یی تیریده ، نو د ټوکي په انداز کې یی ورته وییل : با با په خاورو کې څه لټوي؟ با با په انتباهی انداز کې ورته ووییل : د افسوس په یو عالم کې لټومه می ، په خاورو کې ځوانی.

*****

د پاڼو شمیره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاري ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیږلو مخکې په څیر و لولی

د یو جانس کلبی او انځور گر (نقاش):

دیو جانس کلبی د یونان د مشهورو فلاسفه وو او حکیمانو نه دی، چې د تاریخ په اوږدو کې، د ده حکیمانه او فیلسوفانه خبرو ډیر د حکمت او معرفت خاوندان، په حیرت کښي پریښي، او ډیرو د ده د حکیمانه او پند و حکمت نه ډکو خبرو څخه ټکان خوړلی او په خود راغلي، نو وایی چې دیو جانس کلبی ته یو انځورگر ورغی او ورته یی ووییل: چې ما انځورگري (نقاشي) پریښوده او اوس د طبابت د علم په حصول کې میشته یم، دیو جانس کلبی چې حاضر جوابه، نکته سنج، او حاضرالذهن انسان وو، نو په خورا انتباهي انداز کې یې ورته ووییل: چې انځور گری پریښودل او د طبابت علم اختیارول، دا د عقل په زیات والي دلالت کوي، ولی هغه خطا چې په تصویر یا انځور کې مینځ ته راځي د هر چا نظر او سترگي هغه خطا ویني، لیکن هغه خطا چې په طب کې مینځ ته راځي یا واقع کيږي، هغه خاورې پوښي!

*****

گهرباره وینا:

یو بیگناه کس د یو حشمت او جلال خاوند پادشاه په وړاندی د یو کس په قتل مجرم و پیژندل شو، پادشاه خپلو جلدانو ته حکم وکړ چې نور یې د کار څخه پرده اوچته کړی، او به عام بازار کې یې په دار ځورند کړی، بیگناه چې د دار او په اصطلاح د پري خبره واوریده، نو د ځان سره یې ووییل: توکلت و علی الله چې توکل دي وي په خدای، کله چې جلدانو دی د دار په لور رهی کړ، نو د ده په خوله کې لکه گل د نو بهار خندا غوړیدلی وه، په لاره یې ډیر خندل او په ډیر خوشحالی سره د دار په لور رهی وو. ډیر خلک د ده حالت ته په حیرت کې پاتې شول او جلدان هم د ده دي بی تفاوتی او شهامت ته، د مرگ په وړاندی هک حیران ول، او په معنی نه پوهیدل، یو تن د ملگرو څخه چې ورسره نژدی روان وو، او د زړه راز یې هم کله کله ورسره درلوده، ورته یی ووییل: په دي وخت کې ستا یار کومه دی؟ او هغه وفادار کومه دی؟ چې تا د دي حالت څخه وژغوري، د خلاصون ډاډ درسره څه دی؟ دار وگوره انجام وگوره، دا دومره خندا دي په څه ده؟ ده ورته ووییل: ای له انجام ځیني غافل، که راته څومره د بقا جامونه، د فنا ساقی په لاس کې راکړي خو زما دا یو نفس او یو دم د عمر باقی دی، دا یو نفس غنیمت دی او په هیڅ قیمت بیرته نه راگرځي، نو ډیر د حیف او افسوس ځای دی، چې دا یو نفس او دا غنیمت دم په غم او غصي سره تیر کړم. بڼه به دا وي چې، دا څو لنډي شیبی په خوشحالی سره تیري کړم، ځکه دا ساعت بیرته نه راگرځي، دا بڼي خبری چې په عالم د معنویاتو کې د انسان روح او روان تازه کوی، او په تیارو او غافل زرونو رڼا اچوي، ډیر خلک یې په حیرت کې پریښودل، او د هوش خاوندانو ته یی، د خودی ټکان وکړ، دا گهر باره وینا د پادشاه غوړ ته ورسیده، د پادشاه په شونډو کې د رحمت او بخشایش مسکاراغله، او د بیگناه د دي پند آمیزه خبرو څخه یې چې د دي بی گناه د ضمیر څخه سر چینه اخیسته د ده په بی گناهی اعتراف وکړ. او هغه یی د نوازش او بخشایش سره وبخښه.

د فارسی ادب د تعلیمی او انتباهی اشعارو څخه په پشتو ادب کې ژباړه

*****

زما د یوه ملگري خاطرې یا یوه لنډه د عبرت یوه کیسه:

د مسافری شپي او ورځي به مویه یوه، کور کې په مختلفو او بیلو بیلوملکونو د خلکو سره تیرولي، چې د کاره به راغلو سره به راغونډ شو، او د خپل د ورځني د سترگو لید حال او تجربی به موسره شریکولی او خوند به مو ترې اخیسته، ډیر ځله به د شپي سره کښیناستو او بانډارونه به مو سره کول، زمونږ د بانډار د کیسو محتوا ټوله د دنیا په کارو بار په مادیاتو او د کارو بار د جوړولو، او کله به مو ټوکی تکالی هم لرلی، زمونږ یو ملگری چې ظاهرأ ډیر چپ او خاموشه وو، په عین د حال کې خوش لباسه خوش صورته او پوه انسان هم وو، او کله به یې داسي خبری کولي چې ډیر معنی داره به وي، او د ده د ژور سوچ څخه یې سر چینه اخیسته، او کله به مونږ د ده په لوړو خبرو نه رسیدو یانی نه پوهیدو، د ده عادت داسي وو چې ډیر ځله به تر نیمو شپو، یو ساقی خانه کې چې زمونږ د کور تر څنګه وو، ناست وو او د څو جامونو د څخلو سره به یې، خپله د سوچ سلسله نوره هم پسي وزغلوله، د ساقی خاني ساقی او ټولو د میکدي ملگرو سخته عقیده ورته پیدا کړي وه، چې کله به دی نه وو، د ساقی خاني د ملگرو له خوا به یې ډیري پښتنی کیدي، که څه هم ده هم کارو بار درلود، سوچ ورکار هم نه وو، زمونږ د ځینو ملگرو سره چې دا توان وو او د ده په ویناوو یی سر خلاصیده هغوی به ووییل: چې ډیر پوه سړی دی، خو ذاتي او طبیعي پوهه

هم ورسره د مطالعي څخه زياته ده ، يوه شپه زمونږ د يو ملگري چې هغه هم په اصطلاح نيمه فلسفي وو ، زره يي ډير د ده د نيمو شپو ناستي ته په ميخانه کې تنگ شو ، چې يعنی دی ولي خوب ته نه راځي نو ورپسې ساقي خانې ته ورغی ، وي ليدل چې فلسفي ملگري يې ډوب په انديښنو کې ناست دی ، ملگري می وايي : ما ترې و پوښتل : چې نيمه شپه ده ، راځه بيده شه خوب وکه ؟ ده راته وويل : چې خوب خو همغه يو خوب وي چې سړی ټول عمر خوب کوي ، يعنی قبر ته ابدی خوب ته يې اشاره وه ، او زياته يې کړه : چې بيا به د عدم د خوبونو څخه ستري يو . خوب ته ډير وخت لاشته ، خو د ځان د سموني او جوړوني د پاره ډير لږ وخت مونږته راکړ شوی دی ، او د يو څو وزرونو خورولو مهلت راکړ شوی . او دي لنډ مهال کې بايد د همت وزرونه وشور او و . تر دي چې تيره شوه بيا به ځان ته هم ونه رسو ، څه رسي و جهان ته ، او همداسې د حکمت او پند نه ډک يو څو ټکي يې نور هم ووييل چې ماته يې سخت ټکان راکړ ، ځکه په ريښتيا هم که د غفلت له خوبه ځان وباسي ، او خودې خواته راځي ، نو په ريښتيا چې هم بايد بيداره اوسي ، زمونږ نه ډېر وختونه او فرصتونه په هوساينې او خوب کې تير شوي ، که د معرفت سترگي خلاصوي ، نو په رڼو سترگو ماحول ته نظر واچوي ، يقين ولري چې عادي ستونزی خو به ژر تر ژره حل کړو ، بلکه په ډيرو نورو اسرارو او په پټو رازونو به هم خبر شو

معنوي سکون:

مريد د ماحول له ناخوالو ستړی ستومانه او ځوريدلی ، د ديو صفته انسانانو د ځور او جفا څخه چې د فرشتو په جامو کې يې هر راز ځور او جفا په دي ځوريدلي خلکو منلي ، او د دوی د نادانۍ او کم عقلۍ له آزاره د خپل معنوي سکون له پاره د خپل پير مخي ته کښېناست ، پير په خپل صاحبدي پوهه او رسايي سره چې د صاحبدلانو خاصه ده ، د ده په تندي کې د زماني ناخوالي ولوستلي ، نو مريد نه يې حال وپشته ، مريد چې د ديو صفته انسانانو د ځور او جفا څخه يې د صبر پيمانه نوره ډکه شوي وه نو پير ته يې د زړه حال بيانوو ، پير په ژور دقت او سوچ کې د مريد احوال اوریده ، د ده د شرح حاله څخه شيبه په شيبه پير د غمونو په سمندر کې لاهو کيده ، مريد د ډيرو ترخو خاطراتو او ناخوالو د تکرار له وجهي يې ستونۍ ونيول شو يعنی ژړه غونۍ شو ، او په سخته ژړا يې پيل وکړ ، داسي يې وژړل ، چې د اوبنکو باران يې ، په دواړو بارخوگانو جاري شو ، خو ناڅاپه په ژړا يې داسي زړه سپک شو چې تا به ووييل : چې د عالم بارونه يې د اوږي څخه اوچت شوي ، د پير زړه پرې سخت ودرديده او وي وييل : بس دی بس دی ته اوس په خپل ژړا هغه ځای ته رسيدلای يې چې ډير د رياضت خاوندان ، چې په شپو شپو عبادتونه کوي ، دا مقام نشي تر لاسه کولای ، ته همدې دردونو د معنی خواته راکارلی يې .